

Arrest

nr. 73 485 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE MEYER, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 13 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 20 oktober 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13. werd ingediend door:

G., G. (...)

nationaliteit: Eritrea

geboren te Humera op 21.12.1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelt in het medisch advies dd. 18.10.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) dat:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verwerende partij meent dat het verzoek ongegrond is. Zij verwijst daarvoor naar de conclusie van het medisch advies van de arts-attaché zoals hierboven aangehaald.

Dit is echter geen ernstige motivering en strijdig met art. 9ter Vw. Immers, de arts-attaché stelt duidelijk dat verzoekster aan ernstige slechthorendheid lijdt. Dat dit handicaperend is.

Het feit alleen dat de arts-attaché stelt dat de aandoening handicaperend is en dat niet betwist wordt dat verzoekster afkomstig is uit Eritrea, zou moeten voldoende reden zijn om het verzoek gegrond te verklaren.

Het medisch attest van de behandelend arts stelt zelfs dat de aandoening op termijn kan lijden tot doofheid. Dat zij zonder behandeling doof en onverstaanbaar zou worden. Dit wordt niet tegengesproken door de arts-attaché.

Toch durft men te stellen dat verzoekster haar fysieke integriteit niet in het gedrang komt of dat er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandeling als er geen behandeling is in het land van herkomst.

Zelfs als er behandeling is in het land van herkomst, stelt verwerende partij niet hoe deze betaalbaar zou zijn voor verzoekster.

Erger, verwerende partij stelt dat verzoekster toch een gehoorapparaat heeft. Maar er wordt niet gemotiveerd of dit gehoorapparaat in Eritrea kan aangepast worden, hersteld worden,... Of er mogelijkheden zijn binnen het bereik van verzoekster om aldaar een nieuw gehoorapparaat aan te schaffen.

Zij motiveert niet hoe zij met een ernstige handicap in Eritrea op menswaardige wijze kan leven.

Verwerende partij stelt echter dat behandeling niet hoeft. Dat aldus zij uiteindelijk mag doof worden en dan toch geen mensonwaardig leven zal lijden in Eritrea zonder verder uitleg.

Eritrea behoort nochtans tot de Hoorn van Afrika die geteisterd is door de grootste droogte in zestig jaar met vluchtelingenstromen, hongersnood, hoge voedselprijzen,...

Het lijkt alsof de problematiek van verzoekster louter en alleen werd benaderd als een handicap in België in plaats van de gevolgen ervan te onderzoeken in het land van herkomst. Verwerende partij schendt dan ook bovengenoemde artikelen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij verder gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verwerende partij het volgende gelden. Verzoekster meent dat 'het feit alleen dat de arts-attaché stelt dat de aandoening handicaperend is en dat niet betwist wordt dat verzoekster afkomstig is uit Eritrea, voldoende reden zou moeten zijn om het verzoek gegrond te verklaren'.

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot de ongegrondheid van verzoekster haar aanvraag heeft beslist, met verwijzing naar het advies van de arts-attaché.

In laatstgenoemd advies dd. 18.10.2011 wordt door de arts-attaché het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.05.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u het volgende meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest dd. 18/04/2009 van dr. F. S. (...), huisarts, blijkt dat betrokkene ernstige slechthorendheid heeft waar een aangepast hoorapparaat voor nodig is.

- Ik verwijs niet naar het verslag van de optiekwinkel, gezien dit geen medisch verslag betreft.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan ernstige slechthorendheid, vermoedelijk na doorgemaakte oorontstekingen. Behandeling bestaat uit het dragen van een hoorapparaat.

Slechthorendheid is weliswaar handicaperend, maar kan niet beschouwd worden als een ernstige pathologie die een risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Bovendien kan ervan uit gegaan worden dat betrokkene over haar hoorapparaat beschikt.

Bijgevolg is er dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland".

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoekster haar aanvraag ongegrond was.

Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-attaché te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In de ongegrondheidsbeslissing dd. 20.10.2011 wordt terecht gemotiveerd dat:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelt in het medisch advies dd. 18.10.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) dat:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waarde betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/1831EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) ".

Verzoekster toont niet aan dat deze beslissing onredelijk zou zijn.

Waar verzoekster verwijst naar de inhoud van het medisch attest van haar behandelend geneesheer waarin gesteld zou worden dat verzoekster zonder behandeling doof zou worden, moet worden vastgesteld dat in het attest dd. 18.04.2009 dat verzoekster aan haar aanvraag had gevoegd, dergelijke bewering aangaande doofheid niet voorkomt. De loutere bewering van verzoekster dienoemtrent volstaat vanzelfsprekend niet. Terwijl, in zoverre zij aan haar verzoekschrift een nieuw medisch attest zou voegen, kan hiermee uiteraard geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestreden beslissing; aan de gemachtigde kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een attest dat hem niet eens ter kennis was gebracht.

Ten overvloede, het loutere feit dat verzoekster bij haar aanvraag een medisch attest heeft voorgelegd waaruit verzoekster zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat haar aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-attaché, waarin trouwens expliciet wordt verwezen naar het voorgelegde medisch attest dd. 18.04.2009, blijkt duidelijk dat het gezondheidsprobleem dat werd aangehaald door verzoekster geen actuele aandoening uitmaakt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Het loutere feit dat verzoekster het hiermee niet eens is, maakt vanzelfsprekend niet dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd.

Terwijl, gezien de door verzoekster ingeroepen problematiek geen actuele aandoening uitmaakt conform art. 9ter van de wet, in de bestreden beslissing uiteraard niet behoefde te worden gemotiveerd aangaande de 'betaalbaarheid' van een gehoorapparaat in Eritrea.

In casu moet worden vastgesteld dat de arts-attaché de medische problematiek van verzoekster onderzocht heeft, doch tot het besluit is gekomen dat deze geen actuele aandoening zoals bedoeld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Gezien dit advies heeft de gemachtigde terecht een beslissing tot ongegrondheid genomen.

Verzoekster, die in haar verzoekschrift allerlei beweringen uit die niet voorkwamen in haar aanvraag, kan niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat verzoekster in haar verzoekschrift de voorgehouden schending van art. 3 EVRM, niet verder toelicht.

Voor zoveel als nodig kan nog worden opgemerkt dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...).

Verzoekster gaat volledig voorbij aan het advies van de arts-adviseur, die duidelijk heeft gesteld dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekster naar haar herkomstland.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde bovendien dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel «in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn», kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof laat er in zijn rechtspraak geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het E.V.R.M. meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Terwijl de in casu bestreden beslissing niet eens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt!

De door verzoekster voorgehouden schendingen kunnen niet worden aangenomen, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht een beslissing tot ongegrondheid van verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf genomen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt voor de verzoekende partij haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 13 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidde destijds als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een medisch attest gevoegd heeft waarin gewag wordt gemaakt van *“ernstige slechthorendheid bilateraal door totaal geleidingsverlies beiderzijdes bij totale perforatie, waarschijnlijk na chronische otitiden”* en waarin wordt gesteld dat ze bijgevolg een hoorapparaat nodig heeft. De pronostiek zonder behandeling is *“slecht, onverstaaanbaar, sociale en werkgelegenheid moeilijk”*. Ook wijst de behandelde arts erop dat *“verslechtering doofheid”* een mogelijk complicatie is, indien de verzoekende partij geen hoorapparaat heeft.

Uit voormeld artikel 9ter blijkt onomstotelijk dat de appreciatie van de medische problematiek en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft, dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies naar het medisch attest dat de verzoekende partij heeft neergelegd. Op basis van de bijgebrachte documenten oordeelde de ambtenaar-geneesheer: *“slechthorendheid is weliswaar handicaperend, maar kan niet beschouwd worden als een ernstige pathologie die een risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Bovendien kan ervan uitgegaan worden dat betrokkene over haar hoorapparaat beschikt. Bijgevolg is er dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar het land van herkomst.”* De verzoekende partij kan dus niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt nu uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat deze met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische attesten rekening heeft gehouden om te besluiten dat er in het dossier van de verzoekende partij geen ernstige actuele pathologie kan weerhouden worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert of haar gehoorapparaat in Eritrea aangepast of hersteld kan worden en of er een mogelijkheid is of ze in Eritrea een nieuw gehoorapparaat kan verkrijgen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze elementen niet in haar aanvraag aangevoerd heeft. Bijgevolg diende de verwerende partij hieromtrent niet te motiveren in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de veronderstelling van de verwerende partij dat zij momenteel in het bezit is van een gehoorapparaat verkeerd is.

Daar de verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, diende zij niet te onderzoeken of er een adequate behandeling was in het land van herkomst.

Voorts blijkt uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding dat de begrippen uit artikel 9ter moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost.”

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

“4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in D. v. the United Kingdom (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention.”

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. vs. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en dat ze niet beschikbaar zouden zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en ze deze middelen naar eigen zeggen niet zou kunnen betalen. Evenmin zou zij

op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”*

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door in haar verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat *“aldus zij uiteindelijk mag doof worden en dan toch geen menssonwaardig leven zal lijden in Eritrea zonder verder uitleg. Eritrea behoort nochtans tot de Hoorn van Afrika die geteisterd is door de grootste droogte in zestig jaar met vluchtelingenstromen, hongersnood, hoge voedselprijzen, ...”*, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte stukken. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding. Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN